

Den tredje:
Det gick en Jungfru åt gröna lunden, Till henne
kommer en ung slöman. Och svarar för sig hon så här
allena? Och mig till hjerter, som jag begär.

2. Gud tröste och Gud nåde de föräldrar och
fäder, Som nu vara barn att så den de ha: Det
har jag fått erfara till min älderdöm, Jag vetat har
min dotter att alla en slöman.

6. Jungfrun hon brider med gift ett glas vin,
Och betta hon brider för fästaren sin; Säg mig i hans
till och se vad i hans gräs, Så ha vill till föräldrar till

5. Att så min hjerter dotter det kan du väl
få, I morgon stodan 8 till fogen så gå; Men tänk
då sedan efter du är af bättre stund, Det påsar dig
långt bättre en sedmans son till man.

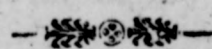
4. Så Jungfrun hon beder sin fader att så lof
I morgon stodan 8 till fogen att så gå; Der som jag
säg höra de minstatter sin, Der jag var mig det
mesta jag förmar.

3. Om morgonen helt bittida då slöman skulle
gå, Att ut för dörren dess fader nådde så; Så drog
hon Jungfrun förlovet har sin trost.

4. En dag jag i min ofuld satt Strart utanför
dess dörr, Dess sköna händer fick jag fatt, Och wille nu
som för. Då framkom hastigt hennes far, Som bak-
om dörren ofedd war; Och slutet blef precis som nyss,
Att jag fick wandra utan kyss.

5. Då jag gick der förbi i går, Hon sakta sade
mig: I qväll mitt fönster öppet står, Och då jag wän-
tar dig. Jag kommer här och full af hopp, Mot wä-
gen refer stegen opp, Men den brast under mig itu,
Och kyss fick jag ej heller nu.

6. Och så det alltid med mig går. Wist är jag
glad och ung, Men om ej snart en kyss jag får, Så
blir min lefnad tung. Säg ni, som ha'n mitt öde sport,
Swad har jag stackars gosse gjort, Att ingen vill för-
barma sig, Och wara god och kyssa mig?

2. Slömannen har jag alltså, Slömannen vill jag
ha, Slömannen vill jag alltså till dess jag läggas i graf.
Den slöman du har alltså, den kan du inte få, I mor-
gon vill jag läsa den slöman ihjäl.

Det bodde en Herre wid Sambores bro, Han hade en
dotter så fager och så ro, Så kommer der en seglare
och slöman till land, Han sågar vana Jungfrun hvar
fall hon ha till man?

Den Andra:

16. Och se'n med wendob sag man alla lären
på vinden, så, hindrad i sitt löp. Men "tulland"
min, der hon nu lag på bären, Föräldrade salighetens
glada hopp.

15. De lade alla fyra i en lista, Twå fingo
hvar uppå hvar sin arm; Och se'n den tredje minsta
och den fjärde lade uppå moderens alla barn.

14. Där blef då alla hårda hjerter weta, Så
enig blef nu stannstämningen, Att self delningen ide
kunde neta sin lista stast, att bida till begärstämningen.

13. En resande helt ibigt andra dagen, Bestört
af denna fästnings syn, Af sammansattens obeläsnar
dragen, Med denna stundtids syn, Att till den

GS 1134

Fem alldeles

Mya Wisor,

Den Första:

Uti Nordens isbetäckta dalar, x.

Den Andra.

Der bodde en Herre wid Sambores bro, x.

Den Tredje:

Det gick en Jungfru åt gröna lunden, x.

Den Fjerde:

På siellen står min hydda, x.

Den Femte:

Ansarne.

Norrköping, Chr. Tornequist, 1851.

12. Den var så svag, att hon ej kunde ropa,
 Och gubben ifrån barnen tigen; Där har jag min
 barn: så lät och de tillhoppa. Det bästa rum för oss
 Guds himmel har.

11. När det var slut på hennes trytal, Med
 alla tre i syn hon bignat ner. Min Gud, såd' hon,
 se det en vacker tryta, I den en himmelsk helgedom
 jag ser.

10. När hon nu hörde båda barnen gråta, Då
 lyfter hon upp på hvar sin arm. De tryta, ty
 af syn de äro wäla, Den slappat dem och wärm
 dem invid sin barm.

9. Af wandrungen och bördan re'n så trötter,
 Att hon ej längre kunde hårdta ut. Med hustrig ma-
 ge och med tryda fötter. Den tilligt kallades liwets slut.

8. Så mätte hon då ut igenfäst wandra Till
 nästa by, att der herberg sa: Först hennes wägar wille
 hon ej slandra, Gud har nog rum för mig och minna

7. En afson kom hon till en ritter bonde, Att
 öfwar natten så bli gävar; Men han war stel och in-
 bliff som hit onde, För "tiggarpad" han intet natt-
 rum har.

6. Till prestgården vill hon, när det blir gäst-
 ler, Att der så hwila ut till nästa dag; men der war
 fullt med halfstilla wandra smärter, Som hultöf på-
 lade på waderlag.

Den Första:

Uti Nordens isbetäckta dalar War härjande en gruslig
 hungernöd, En sorglig röst till moders hjertat talar: Tag
 dina barn och gåt och sök dig bröd.

2. Den minsta flickan uppå ryggen hänger Uti
 en påse gjord af rot och bast, Wid hvarje steg den
 dinglar och den swänger, Men barnet håller sig wid
 halsen fast.

3. Desutom twenne hon wid handen leder, Så
 from och undergiftwen, gård från gård; När hon om
 bröd för barnen beder, Hwem kan för dessa böner wara
 hård?

4. Nej, icke du, som följer Frälsarns lära, Du
 mättar gerna den, som hungren tår. Små barn de
 äro dig dubbelt kära, Ty ofskulden i deras hjertan är.

5. Gode wän! du står till undantagen, Beslag-
 lig äro dina likar så: Men Herrbelunten med snäfor
 låser upp den lagen, Att tiggarn får blott inom soc-
 ken gå.

Min enda rikedom. :
 Ett alla nordiskt kenne — ja kenne;
 Hur gladt jag der berömt,
 Mot snöbetäckta tår:
 Mot höga granar trydda — ja trydda
 I skallen står min trydda

Den Fjerde:

6. Sunstrun stavar, stavar ringen, Till dess hon
 bånade till jorden ner. Så tog han henne på sin
 armar Och slappat henne så hertligt far.

5. Men är det sant, ja, som du säger, Så
 wisa ringen, som du stä af mig. Se här är handen,
 se här är fingeret, Se här är ringen, som jag stä af
 dig.

4. Har du en wän, ja om han lefwer, Som
 för sin är reffe bort från dig. Då är väl jag den
 samne stöman, som för sin är reffe bort från dig.

3. Jag har en wän, ja om han lefwer, Som
 för sin är reffe bort från mig. Och lefwer han så
 har han mitt hertia, Men är han döder har Gud hans
 själ.

2. Ja är begär jag kan ej släpa, Ty jag är
 utaf för ringa stund; Zienarman kan jag väl wara,
 Guds alldödsfärd kan jag ej bli.

2. Du wandrat har från fjällen,
 Stig in i låga tjällen — ja tjällen!
 Hur gästfri är dess lag;
 För dig min fyllda kanna
 Må ewigt dig besanna — besanna
 Att glädjen triswes här. :.

Den Femte:

K y s s a r n e.

Jag är så ung, min blod så het, Jag är blott femton
 år, Och bättre ej än kyssa wet, Men kyssar aldrig får:
 Och är min flicka än så kär, Så tror jag att förgjort
 det är; Ty jag må längta aldrig så, Men, kyssar får
 jag ej ändå.

2. Wår grannes Fiken är så god, Så wader
 som en dag. Jag härom dagen fatta mod och samtog
 henne, jag. Men, ad! uti dess förklädsband En knapp-
 nål stak mig uti hand. Och jag skrek till, ty blo'n kom
 ut, Och med wår kyssning blef det slut.

3. En dag wid sjön jag henne såg, Hon war så
 om, så warm, Om kyssen bad jag, och strart låg Om-
 kring dess hals min arm. Hon spejade sin rosenmund,
 Men fram kom sadrens arga hund, Må rasade i benet
 bet, Och kyssen glömdes af förtret.